

Preparar-nos per a l'endemà

«Després d'aquesta crisi és més necessària que mai una reflexió seriosa de com volem (i podem) gestionar els afers comuns»

Aquests dies, hem vist com entitats i associacions fabriquen mascaretes i les reparteixen als seus barris; hem conegut iniciatives ciutadanes que ajuden els qui no poden sortir de casa per fer la compra; hem aplaudit llibreries obertes virtualment; ens han sorprès els hotels, les biblioteques i els pavellons que han esdevingut centres sanitaris, etc. Totes les ciutats han anat transformant els seus usos per protegir i cuidar els qui més ho necessiten en aquests moments.

No és el mateix que t'expliquin la solidaritat que veure-la i penso que val la pena compartir el que estem vivint aquests dies. Dissabte vaig ser al CEM Guinardó, un dels pavellons de Barcelona reconvertit en centre sanitari i que donarà suport a l'hospital de Sant Pau. Un dels voluntaris em recordava que feia vuit mesos ens trobàvem en el mateix lloc debatent sobre la necessària revisió de la gestió dels equipaments esportius a la ciutat. Vuit mesos després, els dos amb mascareta i a un metre de distància. Amb la por de dibuixar un somriure que pogués malinterpretar-se en un context com el que vivim. El terra del pavelló cobert de plàstic i sota les cistelles, llits. Bombers, voluntaris, gent del CatSalut traginant coses amunt i avall. Han aconseguit posar calefacció i ja ha arribat l'oxigen. L'endemà entraran els primers trenta pacients. Tràfec, però serenor. En una setmana han alçat una infraestructura que podrà acollir fins a cent persones.

M'agradaria pensar que el que veiem no és una excepció, conjuntural, i que deixarà un pòsit. Que aquesta crisi no serà un punt i seguit i que n'aprendrem alguna cosa. La més evident: que la gent s'arromanga i que sabem treballar bé quan ho fem junts i quan tenim objectius tan clars com és el de posar la vida al centre. Ara, els qui treballem a la institució ens pertoca una altra cosa, que és pensar com liderem el que vindrà després d'aquesta crisi sanitària. A molts nivells.

D'entrada, aquestes aliances que han anat desenvolupant-se aquests dies de la crisi de la COVID ens haurien de fer reflexionar sobre els nous model de governança pels temps que vindran.

Fins avui, crec que la política ha partits de dues posicions a l'hora de pensar la gestió dels assumptes, béns o conflictes que ens ocupen. Al nostre voltant segur que tenim coneguts que ho entregarien tot a mans del sector privat, sense cap qüestionament; i d'altra banda, segur que ens hem trobat amb plantejaments que no conceben allò públic fora del monopoli institucional. Dos marcs de referència que són familiars i des dels quals pensem la política des de fa molts anys fins al punt d'esdevenir gairebé de ?sentit comú?.

Ara bé, aquest no és només, o no hauria de ser-ho, un debat ideològic, que ja predisposi o prefixi posicions. Penso que és un debat sobre governança i qualitat democràtica. Precisament, per això, en lloc de partir d'apriorismes convé tenir en compte que per a cada assumpte, objecte, servei o realitat ens caldran formes de governança o arranjaments institucionals diferents. I no ens ha de fer cap por ni vertigen assumir-ho. Al contrari, és una oportunitat per a millorar les formes de governança, és a dir, millors resultats i més qualitat i garanties democràtiques en les polítiques públiques.

Estic convençuda que ja no som en aquells temps on n'hi havia prou amb què les institucions, avui amb menys recursos i capacitat d'intervenir, oferissin respostes homogènies i estandarditzades. La nostra societat ha canviat, ho fa constantment, i avui és més diversa i heterogènia, i demana respostes específiques adaptades a la seva realitat. Si res no tornarà a ser com era, la governança ha d'esdevenir tan complexa i dinàmica com és el mon d'avui. Aleshores, en els nous temps que ens tocarà gestionar, seríem capaços d'imaginar i de plantejar formes

institucionals diferents? I si ens atrevim a pensar allò públic més enllà del monopoli institucional?

Com deia, el que ens demostra l'actualitat i aquesta capacitat per construir aliances amb un objectiu comú és que allò que és públic pot anar més enllà de l'àmbit institucional. Que allò públic no depèn de la seva naturalesa, sinó de resultats, de qualitat democràtica i de formes de gestió. És evident que el lideratge institucional és i serà sempre imprescindible i indiscutible. Tan evident, però, com que les institucions públiques avui, soles, no poden arribar a tot. Això fa necessari mirar sempre al voltant per veure amb qui i amb què podem comptar i cercar les formes de governança que permetin millors resultats i més qualitat democràtica. Segurament, trobaríem que gairebé mai la fórmula més adient seria 100% des la lògica de mercat-competició o 100% des d'una lògica de monopoli institucional.

Després d'aquesta crisi és més necessària que mai una reflexió seriosa de com volem (i podem) gestionar els afers comuns i quina relació volem establir amb agents privats, socials, comunitaris, etc. Cada assumpte demanarà formes de governança diferents. De la capacitat d'innovar en les formes de gestió i l'articulació d'arranjaments institucionals adaptats a cada situació en dependrà, en bona mesura, la nostra capacitat d'assumir i donar resposta als reptes dels nous temps.